

Granollers V Vila Claveriana

Salut Cantors

El primer amor de Clavé

S'ha parlat tant de les tavernes, que qualsevol creuria que eren únicament llocs de perdició i tampoc no és ben bé això. Cal pensar que llavors també s'anava a aquests locals perquè, com hem dit, en matèria de divertiments o d'expansió, no hi havia molt per triar. Altrament els obrers, bon punt tractaven de fer la pinya en defensa dels seus drets —el 1832 ja s'introduïren els primers mecànics— tot era posar-los traves. Per això la veu de Clavé fou escoltada amb tant amor. A manca de societats, es comprèn que tavernes i cafetins esdevinguessin durant molts anys lloc de reunió, pel vici n'hi havia que es passaven de la ratlla, però d'això a fer bona la llegenda que només es tractava de caus de perdició, hi ha molta diferència. Succeïa, simplement, que quan els obrers demanaven millors, se'ls tirava la cavalleria al damunt. Cada vegada que sollicitaven una cosa tan normal com és el dret d'associar-se, no solament els era denegat, sinó que es perseguia els seus iniciadors. En aquest aspecte hi ha un cas ben concret, succeït molt temps després de la tasca claveriana. Quan el 1855 un grup d'obrers reunits al redós de les pàgines del periòdic "El Obrero" dirigeixen un escrit al Govern demanant el dret d'associar-se, la resposta és la de deportar el primer firmant de la petició, Antoni Gusart i Vila, al qual l'envien a Canàries...

Francesc Gras i Elias conta: Ell vivia amb el poble i pel poble escrivia i componia. Aleshores era un costum a Barcelona donar albaades a les noies del veïnat. Era un obsequi que els feien els seus promesos. Pels barris del Padró i de Sant Pere, no faltava cap dissabte a la nit la seva música, la qual alegrava molt el veïnat i li donava un cert color romàntic que avui desgraciadament, s'ha perdut. L'iniciador i director d'aquestes albaades, per mi les més poètiques era en Clavé. Els músics i els cantaires eren obsequiats pels pares de la noia, fent-los pujar dalt del pis, donant-los un petit refresc i alguns pastissos. Aquells triomfs entre la classe obrera li donaren certa popularitat, i a pas de formiga s'anava fent un nom entre la gent modesta i treballadora...

Clavé agafava una mica la fama de músic bohemí, per bé que ell pels seus dintres sap riure's de la classificació. D'allò que en canvi no podia riure's era dels seus primers amors dissortats. Quan devia tenir quinze o setze anys, s'enamorà bojanent d'una noia humil, tant, que ni sabia llegir. Bonica, això sí, de tal manera que per al músic i també poeta a estones, tenia totes les gràcies. L'abrandament de Clavé fou correspost per l'agraziada donzella i tot anava tan a cor que vols cor que desitges, que ell, les hores que tenia lliures i especialment els dies de festa, anava al poble de la costa on residia l'enamorada, per també ensenyar-li les primeres lletres. Algun comentarista ha escrit que resultà tan eixerida que obtingué el títol de professora d'ensenyament. Allò cert és que el més tendre dels idil·lis anava prenent força fins que l'home adinerat va interposar-se a la venturosa parella. És quan els pares de la noia decidien que havia de decantar-se pel benestar. Era l'època de l'obediència dels fills que acceptaven, moltes vegades a contracor, aquesta mena d'unions. La institució de la família era llavors molt respectada i els fills, en general, obedients. L'autoritat del pare era quelcom bàsic i servia de lligament i de connexió entre els habitants de la casa...

Clavé durant una llarga temporada quedà moralment desfet, com si el món li hagués caigut damunt. Ni la guitarra era prou per aconseguir d'alçar-li el temps perdut. Es tractava d'un raurau que, segons expliquen els cronistes, mai més no pogué deixar de banda. I sembla que, per la seva part, l'ex-promesa, tampoc. Ens ho conta Domènec Guansé en el darrer capítol de la seva biografia, quan Clavé ja estava malalt de mort: "un dia va rebre una carta que li féu exclamar amb joia melangiosa":

—Té, ara fins i tot la noia s'ha recordat de mi!

No era la primera carta que en rebia. Car aquella noia, la noia del seu primer amor, no l'havia oblidat mai...

(Text del llibre: "Josep Anselm Clavé i la seva època", de Josep M' Poblet)

Els Joglars porten a Granollers les intrigues del Vaticà

"COLUMBI LAPUS"
Els Joglars-Teatre Nacional de Catalunya
Direcció: Albert Boadella
Ajutant de direcció: Lluís Elias
Intèrprets: Jesús Angelet, Eduard Fernández, Ramon Fontserè, Josep M. Fontserè, Montse Pérez, Jordi Puntí, Pilar Saenz, Joan Serrats i Xavi Vilà.
Espai escènic: Albert Boadella i Josep M. Ibáñez
Il·luminació: Lluís Navarro
Sonorització: Jordi Costa
Decoració: Xavier Bulbena
Dansa: Anna Briansó
Vestuari: Dolors Caminal
Lloc: Cercle Cultural de La Caixa
Dies: 3 i 4 de març

Míriam Viaplana

Dissabte i diumenge passat van passar per Granollers Els Joglars, companyia de teatre que es caracteritza per la polèmica que sol aixecar en els seus espectacles. "Columbi Lapsus" és, però, una obra amb un gran pes específic que no necessita de la polèmica per fer-se veure i recordar. En aquesta obra, Albert Boadella segueix la línia encetada amb "Bye Bye Beethoven" de recolzar la representació teatral amb la música d'un clàssic. En aquest cas la pauta musical de l'obra la dona l'òpera de Rossini "Il barbiere di Siviglia" que, dirigi-

da per un director amb patinet, apareix i desapareix subratllant moments concrets de la representació teatral, reforçant el contingut dels diàlegs i marcant les entrades i sortides dels actors.

D'altra banda, "Columbi Lapsus" reprèn la temàtica de l'Església, ja iniciada a "Teledeum"; però tractada en aquesta ocasió amb una gran profunditat i delicadesa. Els Joglars plantegen en un escenari decorat amb teles que representen els frescos de Miquel Àngel al Vaticà, la impossibilitat que un home bo i honest pugui mantenir-se gaire temps en el poder, utilitzant com argument la història de Joan Pau I (Albíssimo Master), i el seu breu pas pel Va-

ticà, presentant la hipòtesi d'un complot per assassinar al Papa dels trenta-tres dies, lligat a l'interès que hi hagi un papa polonès que afavoreixi el desenvolupament de l'obertura dels països de l'est.

"Columbi Lapsus" no pretén fer una versió de la història, sinó presentar una teoria sobre uns fets històrics, fent palesa la impossibilitat que un home realment bo pugui viure entre la "podridura" inherent a totes les esferes de poder. Destaquen la gran interpretació dels actors que, amb un italià intel·ligible —que no macaronic—, encarnen tot un seguit de personatges que desfilen pel Vaticà, tractats amb humor, ironia tendresa i tot el que calgui.

IV Concurs de Teatre Amateur de Caldes

"Les assassinadetes de Lighting's House"

Caldes de Montbul.- El G.T. de l'Ametlla del Vallès, acudia de bell nou a l'escenari del teatre del Centre Democràtic i Progressista per entrar al Quart Concurs de Teatre Amateur amb l'escenificació de l'obra "Les assassinadetes de Lighting's House", original de Llorenç Pagès-Arquès, al mateix temps, director del G.T. de l'Ametlla.

La sisena obra que entrava a concurs va ser finalista en el Concurs de l'Excm. Diputació de Barcelona "Memorial Antoni Santos i Antolí" organitzat per la Federació de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya i per l'Elenc Artístic del Patronat de Sitges l'any 1988. El G.T. de l'Ametlla com deiem ja havia participat en la passada edició del Concurs Teatral de Caldes amb l'obra "Els savis de Vilatrasta", donant mostres de la seva classe i obtenint premi als actors: Concepció Lafarga i Armand Massé. L'obra era representada per dotze actors i tenia un caire d'humor negre al ser la trama protagonitzada principalment per un lord anglès, el seu advocat i el seu majordom que projecten i duen a mal terme l'assassinat de les mullers respectives a causa de trobar-se instal·lats en la casa de camp, micròfons per part de la muller del lord.

En general la representació va ser acceptable, principalment en els actors masculins, però no a l'al·tura d'anteriors intervencions d'aquest grup al mateix escenari.

"Ara plouen figues", a Caldes

El proper diumenge, a les 6 de la tarda, es representarà dins del IV Concurs de Teatre Amateur l'obra titulada "Ara plouen figues", de l'autor mallorquí Joan Mas. L'elenc que l'escenifica, el Grup de Teatre de la UEC d'Olesa de Montserrat, ja porta uns quaranta anys fent teatre de tot tipus: clàssic, modern, d'avantguarda, etcètera.

Aquest cop oferiran una obra protagonitzada per sis joves, que sota la direcció d'en Rafael Ferragut, intentaran fer gaudir al públic assistent a la sala d'un teatre amateur de qualitat. L'escenificació es podria qualificar d'una sàtira del "fer de la gent gran", vista pels adolescents. Representa a un grup de joves que imiten, amb els seus jocs, als adults, i així ridiculitzen persones i situacions diàries.

L'obra s'articula en dos actes, que discorren entre plors i rialles, de forma intel·ligent. En el primer d'ells, amb reminiscències infantils, els sis actors representen a uns xiquets que, amb un nivell d'ingenuïtat molt contingut, fan un examen punxant del món adult. Durant el segon acte, els actors es transfiguren en els personatges que ells mateixos han ridiculitzat anteriorment, provocant així una sèrie de reaccions entre ells, que sovint acaben amb llàgrimes i intervencions agressives. En tot moment, l'autor aprofita la mínima ocasió per denunciar temes clau (religió, política, sexe, la dona...), acabant per fer jugar al capellà el paper de "conciliador".

PREFABRICATS

LOMAR S.A.

FORJATS I TERRATZOS

Muntanyola, 2 - Tel. 870 07 50 GRANOLLERS